

Oliver Scherz

Prijatelj z ostrimi zobmi V Dolini volkov

Z ilustracijami
Barbare Scholz

Mohorjeva
Celovec

Oliver Scherz
Prijatelj z ostrimi zobmi
V Dolini volkov

Oliver Scherz

Prijatelj
z ostrimi zobmi
V Dolini volkov

Z ilustracijami Barbare Scholz

Iz nemščine prevedla Ana Grmek

Za Zenopa, starega volka

Kazalo

Prišla je pomlad	7
Na Jarovi stari sledi	11
Volčje krdelo	27
Volčja lakota	39
Jarovo priznanje	52
Ruk	63
Lov	71
Most	84
Doma	94
Volčje zavijanje nad vasjo	107
Prijatelj, ki mu ni para	117

Prišla je pomlad

Tomi je odprl oči in pomežiknil v temo domačega brloga.

»Jar?« je zmedeno šepnil.

Tekuniček je še pravkar sanjal o svojem volčjem prijatelju, tako kot prej vso dolgo zimo. V sanjah je med tačkami čutil gost volčji kožuh.

Toda zdaj se ni oklepal Jara, ampak svoje debele sestrice Tilke. Pogreznjena v globok spanec je ležala ob njem, tako kot njegov brat Timo in tudi vsi drugi bratci in sestrice.

Tomi se je skobacal pokonci. Le počasi je dojel, da je v spalni votlini domačega brloga.

Pod sabo je čutil mehko seno in slišal je prijetno sopenje. Z vseh strani sta ga obdajala mir in varnost. Bilo

mu je, kakor da ni še nikoli zapustil varnega, domačnega brloga.

Se je njegovo prijateljstvo z volkom morda zgodilo le v sanjah?

V votlini je bilo toplo in vlažno. Sneg na travnikih se je gotovo že stalil. Tomi je bil zdaj suhčen kot drevesna mladika. Od lanske jeseni je minila že cela večnost!

Končno je pred sabo spet uzrl Jarov jasni pogled. Kolikokrat se mu je sanjalo o njem! V njegovih očeh ni bilo ob slovesu niti kančka dvoma, da se bosta spomladi spet srečala.

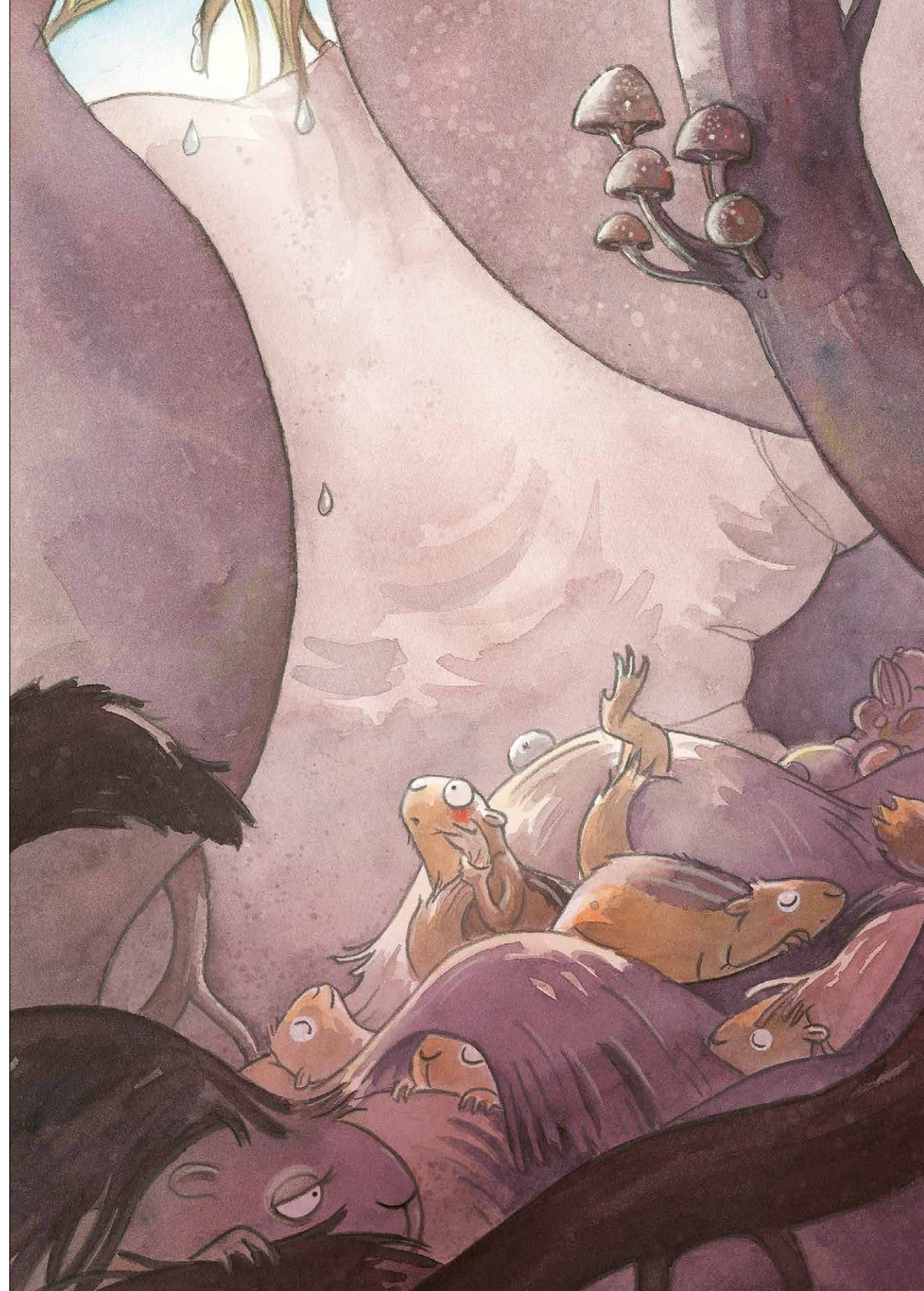
Tomi je iztegnil smrček proti izhodu. V brlog, ki je bil zatohel od spanja, je vela sveža pomladna sapa. Odpihnila je vrtoglav občutek v njegovi glavi in pospešila utrip njegovega srca. Zdaj prav gotovo ne bo mogel zaspati nazaj. Je Jar res čakal nanj?

Tomi je zlezal čez bratca.

»Kam ... Kam ... neki pa greš?« je nenadoma vprašal Timo še ves dremav.

»K Jaru,« je zašepetal Tomi.

Bratov zaspani pogled ni z ničimer izdajal, da je Timo že slišal za to ime. Ampak saj ga je vendar poznal! On je bil tisti, ki je v domači vasi izdal, h komu zahaja Tomi

Ali morda ne?

»Moram ga spet videti. Prepričati se moram, da res obstaja ...« je brž dodal Tomi.

Zdaj je bil že buden kot ris in z enim očesom je pogledoval proti svoji mami. Videti je bilo, da spi. Ni mogel čakati, da se bo predramila.

In namesto da bi se najprej vsaj malo okrepčal v shrambi, je samo otresel s sebe kepice zemlje in se pognal iz brloga.

Ostra ušesa Tomijeve mame so seveda prav dobro slišala, kaj se godi v brlogu, vendar je Tima samo tiho zavzdihnila za sinom. Vedela je že, kam ga vleče, in ga tako ali tako ne bi mogla zadržati ...

Na Jarovi stari sledi

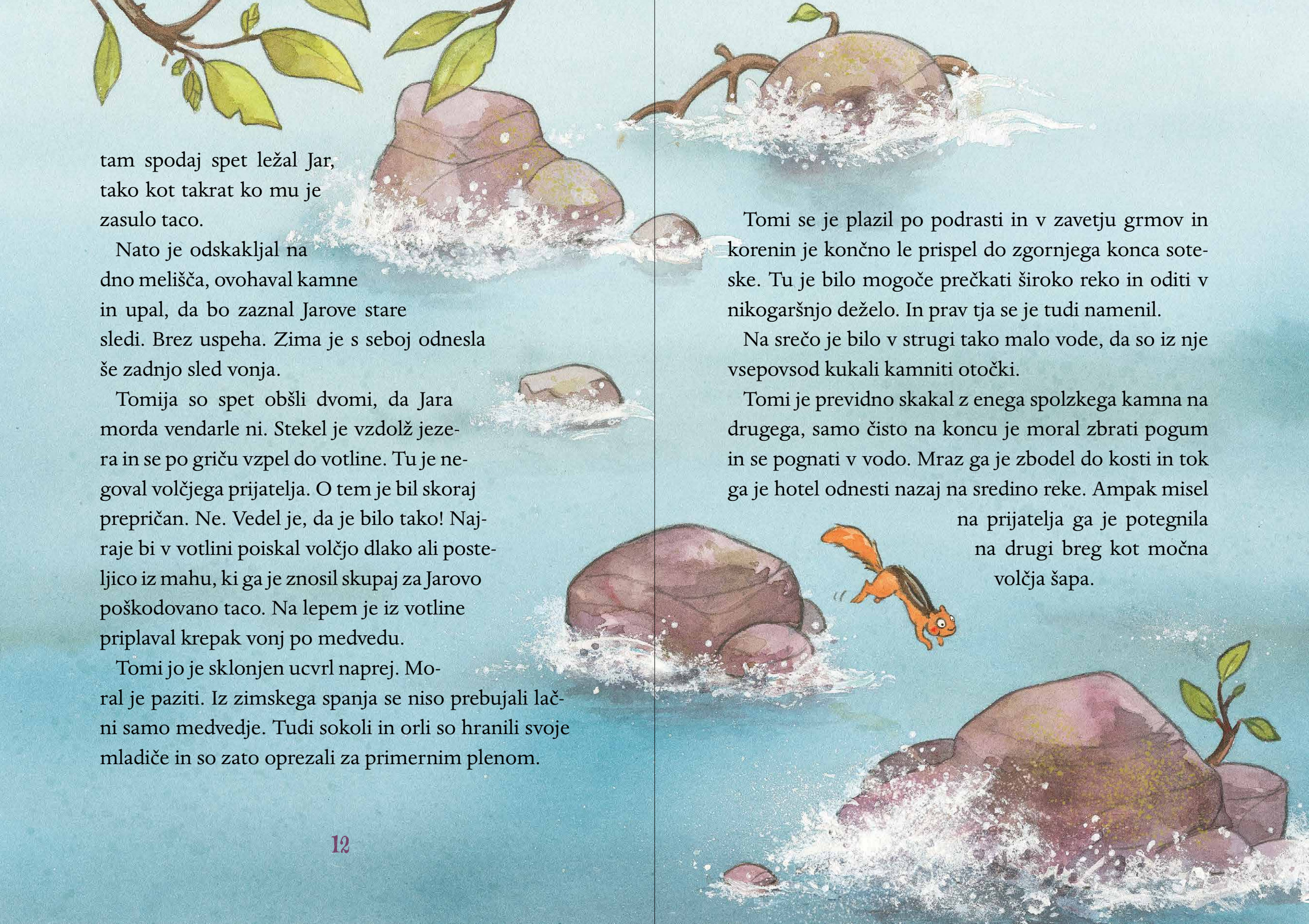
Tomi se je moral najprej privaditi na zaslepljujoče sončne žarke. S priprtimi očmi je oddirjal iz vasi tekunic, v kateri ni še nihče drug prilezel iz brloga.

Po dolgi zimi so bile stare poti, na katerih so tekunice iskale živež, zabrisane. Odnegli so jih snežni viharji in pomlad je že zdavnaj poskrbela, da so vsepovsod kvišku pognale sveže travne bilke.

Ampak Tomi ni potreboval starih, uhojenih poti. Oddirjal je v smeri, v kateri je vselej tekkel tudi v svojih sanjah.

Kmalu je prišel do potoka, ki ga je popeljal v gozd do velikega slapu, konca njegovega domačega sveta.

Tomi si je ogledoval melišče ob slapu, kot da bi lahko

The illustration depicts a stream with several large, reddish-brown rocks. A squirrel with a bushy orange and black tail is shown in mid-air, jumping over a rock in the water. The water is splashing around the rocks, and there are some green leaves and branches visible at the top left and bottom right corners.

tam spodaj spet ležal Jar,
tako kot takrat ko mu je
zasulo taco.

Nato je odskakljal na
dno melišča, ovohaval kamne
in upal, da bo zaznal Jarove stare
sledi. Brez uspeha. Zima je s seboj odnesla
še zadnjo sled vonja.

Tomija so spet obšli dvomi, da Jara
morda vendarle ni. Stekel je vzdolž jeze-
ra in se po griču vzel do votline. Tu je ne-
goval volčjega prijatelja. O tem je bil skoraj
prepričan. Ne. Vedel je, da je bilo tako! Naj-
raje bi v votlini poiskal volčjo dlako ali poste-
ljico iz mahu, ki ga je znosil skupaj za Jarovo
poškodovano taco. Na lepem je iz votline
priplaval krepak vonj po medvedu.

Tomijo je sklonjen ucvrl naprej. Mo-
ral je paziti. Iz zimskega spanja se niso prebujali lač-
ni samo medvedje. Tudi sokoli in orli so hranili svoje
mladiče in so zato oprezali za primernim plenom.

Tom se je plazil po podrasti in v zavetju grmov in
korenin je končno le prispel do zgornjega konca sote-
ske. Tu je bilo mogoče prečkati široko reko in oditi v
nikogaršnjo deželo. In prav tja se je tudi namenil.

Na srečo je bilo v strugi tako malo vode, da so iz nje
vsepovsod kukali kamniti otočki.

Tom je previdno skakal z enega spolzkega kamna na
drugega, samo čisto na koncu je moral zbrati pogum
in se pognati v vodo. Mraz ga je zbedel do kosti in tok
ga je hotel odnesti nazaj na sredino reke. Ampak misel

na prijatelja ga je potegnila
na drugi breg kot močna
volčja šapa.

Ko je do kože premočen vstopil v nikogaršnjo deželo, je drgetal od mraza in navdušenja. V nikogaršnji deželi je z Jarom preživel njun zadnji skupni dan. Tu sta se hotela spet srečati.

Tomi je, oprezajoč za prijateljem, tekal po cvetoči travnati pokrajini. Visoke bilke so mu zastirale pogled, zato je vohljajal po toplih tleh. Povsem jasno se je spominjal vsake podrobnosti Jarovega vonja, pa ga vendar ni mogel najti v tem morju poletnih vonjav.

Sonce je bilo že visoko na nebu, Tomi pa ni zavohal še niti ene Jarove sledi. Ustavil je se na robu soteske in se ozrl nazaj. Nikogaršnja dežela je bila velikanska. Raztezala se je od soteske pa vse do gora. Kako bo tu našel Jara?

Nenadoma se mu je zazdelo noro in tudi nevarno, da se je podal sem. Jar ga je med dolgo zimo najbrž že pozabil. Morda se je s krdelom premaknil naprej, k novim loviščem. Ali pa se mu je kaj pripetilo!

Tomi je začutil utrujenost v nogah, ki so med zimskim spanjem oslabele, in počutil se je izgubljenega. Pomolil je smrček kvišku in začel zavijati kot volk. Samotni klici so se odbijali od sten soteske.

Bilo je skoraj tako, kot da ni sam.

Končno se je pobit usedel in obmolknil. Tuljenje pa se je še kar nadaljevalo.

Začudeno je dvignil glavo. To ni bil več le njegov odmev. Znova ga je jasno, četudi tiho zaslišal. Napel je ušesa: tuljenje ni prihajalo iz soteske, ampak z ravnice.

»Jar ...« je zašepetal Tomi. Zadržal je sapo. »Jar?«

Nato je skočil pokonci. V hipu je pozabil na utrujenost v nogah. Je bil to res Jarov glas?

Že naslednji hip se je pognal nazaj na ravnico, poraslo s travo, skozi visoke bilke in proti volčjemu zavijanju. In ko se je travnik stekel v presušeno ravan, se mu je končno odprl pogled: najprej je razločil le drobno črno piko v daljavi. A ta je postajala vse večja in večja in kmalu je bila sivočrn volk, ki je z neznansko hitrostjo dirjal proti njemu, za njim pa se je dvigoval oblak prahu.

Zdaj je odpihnilo še zadnji dvom.

Tomi in Jar sta se s takšno silo zakadila drug proti drugemu, da sta na koncu zdrvela drug mimo drugega.

Nato sta se lovila v krogu in skušala drugega šavsniti za rep. Prihajala sta vse bliže, dokler se nista zvrtničila skupaj v kosmato kepo.

»Jar!« je zaklical Tomi. »Jar!« Oba sta se kot nora valjala po tleh. Tomi je švigal po prijateljevem trebuhu, po njegovem hrbtu in glavi, Jar pa se je po volčje raskavo in toplo smejal.

Ko se je največje vznemirjenje tako kot prah okoli njiju pleglo, sta drug drugemu polizala gobček in se ovohala po vsem telesu.

Tomi je zaduhal divjino v Jarovem še malodane zimsko gostem kožuhu. Dišal je po ledenih nočeh pod milim nebom, po zimskih viharjih, po smoli in volčjem

krdelu. Dišal je po pogumu, po moči in bojevanju, ampak tudi po topli in mehki koži pod sivočrno dlako. Kako zelo ga je

Tomi pogrešal!

»Mislil sem že, da mogoče sploh ne obstajaš,« je zaklical.

»Hm ...« je zašepetal Jar. »Jaz pa sem mislil, da boš tako dolgo drnjohal, da bodo cvetlice prej ovenele. Že vse odkar so zacvetele trave, prihajam sem in te iščem.«

Tomi je opazil, da se je Jarov pogled izostril. Tudi poteze okoli njegovega gobca so bile resnejše kot takrat, ko sta se poslovila. Prijatelj se je spremenil.

Jar je za trenutek ponosen pogledal po pokrajini, kakor da bi bila samo njegova.

»Pridi!« je zaklical in nenadoma skočil pred Tomija, kot da bi bil spet mladič. O stari poškodbi na zadnji taci ni bilo več sledu. »Čas imava, dokler ne zaide sonce.«

To leto je bil to prvi poletni dan. Tomi in Jar sta ga preživela kot zadnje dni jeseni, preden sta se morala ločiti.

Poletna toplota jima je lezla pod kožo in drzno sta skočila v ledeno mrzlo jezerce. Drug drugega sta preganjala in Tomi je na prijateljevem hrbtu jezdil med visokimi travami. Polotil se ga je neustavljiv tek po sočnem zelenju in kar med ježo se je sestradan basal s cvetovi in mladimi listi.

Bilo mu je, kot da vse vidi prvič: kobilice, mušice, ščebetajoče ptice ...

»Vso zimo sem prespal,« je zaklical. »Ti pa si bil sam. Videl nisem nič drugega kot sanje. Tudi jaz bi rad gledal okoli, tako kot ti. Tako jasno. Pozimi si gotovo marsikaj doživel.«

Jar je nevznemirjeno tekkel naprej, vendar je Tomi opazil, kako se je njegov volčji hrbet napel.

»Res sem,« je zašepetal Jar.

»Vse mi moraš povedati,« je zaklical Tomi. Najraje bi še ta dan nadoknadil vso prespano zimo.

»Jutri,« je odrezal Jar in ni več govoril o tem. Zdelo se je, da noče pripovedovati o zimi.

In že se je spet podil s Tomijem po širni planjavi.

Sonce se je kmalu spustilo in Tomijeva senca se je podaljšala, kakor da bi bil tekuničji velikan. Bližal se je konec dneva. Jara je čakalo njegovo krdelo in tudi Tomi se je hotel vrniti k družini. Morda je toplota medtem zvalila njegove bratce in sestrice in tudi njegovo mamo iz spalne votline.

»Jutri zjutraj se dobiva na koncu soteske,« je rekel Jar.

Tokrat bo med slovesom in ponovnim snidenjem minila le ena noč.

Jar je Tomija pospremil le še do mesta, kjer je bilo mogoče prečkati reko.

Že od daleč sta slišala njeno bobnenje. Ko sta prišla do roba soteske, Tomi ni takoj dojel, kaj se je zgodilo: reka je bila malodane dvakrat širša kot zjutraj. Voda je pogoltnila kamnite otočke in je v spenjenih brzicah dirjala čeznje.

Jar se je zaskrbljeno ozrl proti s snegom pobeljenim vrhovom gora, ki so se bleščali v popoldanskem soncu.

»Sneg,« je zarenčal. »Sonce ga je stopilo.«

Tomi si ni niti predstavljal, da lahko toliko vode priteče iz tako oddaljenih hribov.

S tesnobo v srcu je z brega opazoval, kako je Jar naredil nekaj korakov v reko. Voda je prijatelju skoraj odtrgala tace. Še nekaj

korakov naprej, pa bi ga vzela s sabo kot podrto drevje, ki ga je neslo mimo.

Jar se je umaknil nazaj na breg. Tomija ni mogel prenesti na drugo stran. Tudi na to, da bi malce naprej z njim preskočil ožino v soteski, ni bilo niti pomisliti. Jar je sicer nekoč s prav takšnim skokom rešil Tomija pred gozdnimi živalmi, a to je storil z druge strani, ki je bila veliko višja kot ta, na kateri sta bila zdaj. V tej smeri se skok ne bi posrečil.

Tomi in Jar sta obupana strmela proti nasprotnemu bregu. Lahko bi trajalo dneve, celo tedne, da bi voda spet upadla. V gorah je bila še debela snežna odeja, ki se bo začela počasi taliti.

»Vrniti se moram k svoji družini, tebe pa ne morem pustiti tu samega. Bilo bi veliko prenevarno ...« je čez čas tiho pojasnil Jar. Premišljeval je in se boril sam s sabo.

